

1

"இனப்பெயர் ஏன்" என்று பிறன் என்கைக் கட்டோல்
மனத்தில் எனக்குச் சொல்லொணா மகிழ்ச்சியாம்.
"நான்தான் திராவிடன்" என்று நவில்கையில்
தனேதான் நாவலொம்! வான்தான் என்புகழ்!
"முன்னாள்" என்னும் பன்னெடுங் காலத்தின்
உச்சியில் "திராவிடன்" ஒளிசெய் கின்றான்.
அன்னோன் கால்வழி யாகிய தொடர் கயிற்று
மறுமுனை நான்! என வாழ்வின கால்வழி
யாகிய பொன்னிழை அளக்க ஒண்ணா
எதிர்காலத்தின் கடசையோ டியதைத் தது.
சீர்த்தியால், அறத்தால், சமீபமையால் வையப்
போர்த் திறத்தால் இயற்கை புனைந்த
ஓர்யிர் நான்! என உயிர் இனம் திராவிடம்
ஆரியன் அல்லனே என்னும் போதில்
எத்தனை மகிழ்ச்சி! எத்தனை மகிழ்ச்சி!
விரிந்த வரலாற்றுப் பெருமரம் கொண்ட
"திராவிடன்" ஆலின் சிறிய வித்தே!
இந்நாள் வாழ்வுக் கினிதினி தாகிய
பொன்னரே கருத்துக்கள் பொதிந்துள அதனில்!
உன இனப்பெயர் தான் என்ன என்று
கடேக்கக் கடேக்க அதனால் எனக்கு
மீட்டும் மீட்டும் இனம் விளைவதாம்.

2

கடந்த காலப் படம் இது:
அட்டே வடபெருங் குன்றமும் இல்லலை!
அவ்விடம் நீர்ப்பரப்பு - ஆழ்கடல் உள்ளதே!
அப்பெருங் கடல் அலை, அழகிய விந்திய
வறெபின் வடபுறத்து விளையா டினவே!
மறேகு அரபிக் கடல் கிழக்கு வங்கக் கடல்
இல்லலை! என்ன வியப்பு இது!
ஆபிரிக்கமும், ஆத்திரேலியமும்
குமரி ஆறுபாய் குளிர்தென் மதுரையும்
இடையீ பின்றி நடுபிது கிடந்த
"தொடித்தோள் வையம்" தோன்றக் கண்டனே.
அங்குக் கண்டனே:
தென்மதுரதைத் தமிழின் மூதற் கழகம்!
அதன்பாற் கண்டனே:
ஆன்ற மூத்தமிழ் அறிஞர் பலல்லோரை.
நான் ஓர் திராவிடன்; நனிமகிழ் வுடையனே!

தொடித்தோள் வைய நடுபிய வானில்,
உட்குகள் போற்பல உயர்நாட்களும்

அவற்றிடதைத் திகழும் அழகு மூழும்பதித்
தன்மா மதுரையும் திகழ்வதாகப் -
பெருஞ்ர லத்தின் இரூள்கடெத் தமிழறிவு -
திராவிடர் கொண்டு சரேக்கின்றாரே.

3

என்னே! என்னே!
வடக்குக் கடல்நீர் தற்கிற்பாயந்ததே!
தொடித்தோள் வயைத் தயநாட்களில்
சிற்சில வற்றைச் சீறிவிழுவங்கிறதே!
அத்தென் பாங்கினர் அடந்தனர் இங்கே
மீண்டும் தற்கில் ஈண்டிற்று வள்ளம்!
மற்றும் சிற்சில மண்ணகம் மறைந்தன.
என்னே கொடும்மை!
அங்குளார் இங்கு வந்தனர் அலறியே.
தெய்வென்று சபையும் தீமூதல் ஐந்தில்
நீர் ஒன்று அபிக்கடி நெடுநிலம் விழுவங்கலால்
சிதறி வந்த தென்புலத் தாரை
ஓம்பும் நாள் இடவிடாது உளவாயிற்றே!

4

கடற்கீழ்க் கிடந்த வடபெரும் பனிமலை
மறேறோன்றும் படிமிகுபெருங் கடல்நீர்
தென்பால் ஐயகோ சீறிவந்ததால்
தொடித்தோள் வயைமே படிமிசை மறைந்ததே.
இன்று தென்கடலில் இலங்கை மூதலால்
ஒன்று மில்லை.
மறேகிடம் அரபிக் கடலும்
கிழக்கிடம் வங்கக் கடலும்
அன்றி வறையில்லை.
வடபெரும் பனிமலை மண்மறேறோன்ற
அங்கிருந்து விந்தியம் ஆம் குன்ற மட்டும்
நிலப்பரப் பானது!
திகழ்விந்தியத்தின் தென்னாட்டாத் திராவிடர்
அங்கும் குடிபுகுந் தழகுச் செய்தனர்.
ஆரியர் காலநடை அமைய வந்தவர்,
பனிவரையடுத்த நனிபெரு நிலத்தில்
தங்கினர். தங்கித் தங்கள் வாழ்வையும்
மொழியையும் தமிழால் ஒழுவ்குச் செய்தனர்.
வடபால் இருந்துதென் குடபால் வந்த
ஆரியர் சிற்சிலர்
குடமலைச் சாரல் அடந்தார் ஆதலின்
குடமலை தன்னகை குடமுனி என்றனர்.
ஆரியர் இங்குச் சீரிய தமிழில்
அறிவு பெற்றனர் அதிகாரத்தின்
விரும்பால் நாடொறும் விளதைத் தனர் சமீபச் சிசுகள்.

Written by

Monday, 25 August 2008 12:12 - Last Updated Monday, 25 August 2008 12:15

இடதைத் தமிழ்க் கழகம் கடதைத் தமிழ்க் கழகம்
முதற் பரூங் கழகம் ஆகிய
எவற்றிலும் தம்பெயர் ஏற்றித் தம்மதை
திராவிட இனத்திற் சரேந்தோர் போலக்
காட்ட முயன்றனர் அன்றோ!
திராவிடன் நான்! எனப் பரூமை
இராவிடம் இல்லை மகிழ்ச்சி பரிதே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt230>